

der sikkert vil vække Anstød i det andet Ting. Det er den, at der under Fængselsstraf, der kan forhøjes til Bøder, ogsaa er optaget de Tilfælde, der komme ind under almindelig borgerlig Straffelovs § 290, sidste Stykke der omtaler dem, der ved Uagtsomhed forvoldte andre Skade paa Helbred og Sundhed, idet vi ogsaa paa dette Omraade have sat Fængselsstraf. Folketinget havde nemlig en anden Affattelse, det havde ogsaa den Affattelse, at Straffen kunde stige til Fængsel, men man havde ment, at det paa det Omraade, hvor der kun var Tale om Uagtsomhed, er temmelig strengt at straffe som almindelig Regel med Fængsel, der under formlidende Omstændighed kan gaa til Bøder. Jeg vil derfor henstille til det ærede Ting, og jeg kunde have lyst til at spørge den højtærede Justitsminister, om han vilde modtage en Ændring til § 5, der gik ud paa, at vi lod Ordene i 6te Linie: „den, der viden om, at et Stof er undergaaet nogen af de ovenfor nævnte Behandlinger“, gaar ud og saa i Stedet tilføiede Paragraffen forinden de samme Ord, den havde efter Folketingets Affattelse. I øvrigt kan jeg naturligvis anbefale Paragraffen i den foreliggende Stikelse til det høje Ting's Vedtagelse.

Formanden: Det er selvfølgelig den ærede Talers Mening, at det er til 3dje Behandling, at denne Forandring skulde foregaa (R. Sørensen: Ja!)

Justitsministeren (N. L. Lemann): Jeg skal udtale, at jeg for at faa et Resultat ogsaa skal være tilbøjelig til at gaa ind paa det af det ærede Medlem stillede Ændringsforslag, som for mit Vedkommende dog frembyder den Fordel, at det vil fastslaa, at Fængsel er den sædvanlige Straf for de i Lovforslaget omtalte Væreforsættninger eller Salg af forfalskede Værer. Jeg tror, det har en meget stor praktisk Betydning, om Bestemmelsen bliver affattet paa denne Maade eller paa den af Folketinget foreslaaede Maade. Da jeg altsaa antager, at der vindes noget væsentligt ved at faa Loven i denne Stikelse, skal jeg ikke rejse nogen Indvending mod det foreslaaede Ændringsforslag. Med Hensyn til de Bemærkninger, som den sidste ærede Taler fremkom med, skal jeg ogsaa til 3dje Behandling tage under Overvejelse, hvorvidt man vil kunne gaa ind paa det udtalte Ønske om en Redaktionsændring, idet jeg skal sige, at jeg for min Part ikke har noget imod, at der gøres en Forskel til Fordel for den, som kun har gjort sig skyldig i Uagtsomhed efter § 290,

sidste Stykke. En Ændring, hvorved det bliver udtrykt, at der skal dog den regelmæssige Straf ikke være Fængsel, men Bøde og kun Fængsel i stærpende Tilfælde, skulde jeg ikke være nogen Hindring for.

Casper Jensen: Det er kun en kort Bemærkning i Anledning af en Udtalelse af den ærede Ordfører. Jeg er enig med den ærede Ordfører i det inhumane i, at der ikke i denne Lov tages særligt Hensyn til Spørgsmaalet om syge og selvdeede Dyrs Skods Brug til Menneskesøde. Men saa vilde vi komme ind paa et Spørgsmaal, som har en langt større Rækkevidde og meget større Betydning. Det er Stableringen af en Skodkontrol paa Landet. Der kan jo siges haade for og imod i denne Sag. Jeg vil dog dertil sige, at jeg tror, at det vil blive en meget dyr Historie og i flere Henseender virkelig temmelig generende ikke alene for Slagterne, men ogsaa for Befolkningen. Hvad særlig Spørgsmaalet om tuberkuløst Rød og det modbydelige i, at der ikke kan sættes en Stopper for det, saaledes som den ærede Ordfører fremdrog, vil jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at i Loven om smittomme Sygdomme hos Husdyrene — en Lov, som vi have haft heroppe — forbydes Salget af slikt Rød; selvfølgelig er der saa ogsaa Straf for Overtrædelser af dette Forbud. Det er vel at haabe, at denne Lov maatte til næste Aar komme i den Lotteripose, hvoraf saa mange Love ere blevne udtrukne i Aar, og bliver udtrukket som Gavn. I saa Fald tror jeg, at man paa Landet er nogenlunde sikret imod at købe tuberkuløst Rød.

Da ingen yderligere ønskede at høre sig, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning.

Lovforslagets §§ 1—4 (se Till. C. Sp. 165—68).

ansaaes vedtagne uden Afstemning.

1) Ændringsforslag af Udvalget til § 5:

§ 5 omredigeres saaledes:

Den, som i Affætningsøjemed bebrager sig eftergør eller forfalder Levnedsmidler eller underkaster forberede Levnedsmidler en Behandling, der er beregnet paa at skule deres forberede Tilstand, saavel som den, der viden om, at et Stof er undergaaet nogen af de ovenfor nævnte Behandlinger, falsholder det som Ræringsmiddel, uden at